

VEILEDER FOR BEHANDLING AV SAKER ETTER KONSESJONSLOVEN

ÅMOT KOMMUNE, Sektor samfunnsutvikling, Enhet for landbruk

Vedtatt av Hovedutvalget for landbruk og utmark i Åmot kommune xx.xx-202x

Innhold

Innledning	2
Om konsesjonsloven og lovgrunnlaget	2
Kommunens myndighet	3
Hvordan kommunen behandler sentrale spørsmål etter konsesjonsloven	4
Hensynet til bosetting	5
Driftsmessig god løsning	6
Skikkethet (§ 9 første ledd nr. 3)	7
Hensynet til helhetlig ressursforvaltning og kulturlandskap (§ 9 første ledd nr. 4)	7
Selskaper med begrenset ansvar (§ 9 tredje ledd)	8
Søkerens tilknytning og livssituasjon (§ 9 fjerde ledd, tredje punktum)	9
Priskontroll ved erverv av landbrukseiendom (§ 9 a)	9
Vilkår § 11	9
Generelle bestemmelser.....	10
Kontroll og oppfølging av konsesjonssaker	10
Skogfond	11
Revidering.....	11

Innledning

En veileder for behandling av konsesjonssaker er nødvendig, både for å sikre samsvar med gjeldene lovverk innen landbruket, samt for å tilpasse dagens praksis i behandlingen av konsesjonssaker med kommunens planverk. Veilederen skal gjenspeile gjeldende nasjonale lover inkludert føringer gitt av Landbruks- og matdepartementet gjennom forskrifter, rundskriv, kommunens planer for samfunns- og arealbruk samt, der det er mulig, vedtatte mål og tiltak for landbruket i kommunen.

Veilederen innebærer ikke en endelig avklaring ut fra alle interesser og hensyn som kommunen eller aktuelle sektormyndigheter skal ivareta. Hovedutvalget for landbruk og utmark står fritt til å foreslå løpende endringer for å kunne synliggjøre problemstillinger som ikke er beskrevet i veilederen.

Om konsesjonsloven og lovgrunnlaget

Konsesjonsloven har til formål å regulere og kontrollere omsetningen av fast eiendom for å oppnå et effektivt vern om landbrukets produksjonsarealer og slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlige for samfunnet. Loven er et redskap som bygger opp om samfunnspolitiske mål. Formålsbestemmelsen gir en vid ramme for hvilke hensyn som skal trekkes inn.

§ 1 Lovens formål:

Loven har til formål å regulere og kontrollere omsetningen av fast eiendom for å oppnå et effektivt vern om landbrukets produksjonsarealer og slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlige for samfunnet, bl.a. for å tilgodese:

- 1. framtidige generasjoners behov.*
- 2. landbruksnæringen.*
- 3. behovet for utbyggingsgrunn.*
- 4. hensynet til miljøet, allmenne naturverninteresser og friluftsinnteresser.*
- 5. hensynet til bosettingen.*

Loven selv nevner uttrykkelig **framtidige generasjoners behov, landbruksnæringa, behov for utbyggingsgrunn, hensynet til miljøet, allmenne naturverninteresser og friluftsinnteresser** samt **hensynet til bosettingen**. I formålsbestemmelsen er det ikke foretatt noen differensiering eller eksemplifisering hvor enkelte samfunnsinteresser framheves som viktigere enn andre. Det er heller ikke foretatt noen fullstendig opplisting av hensynene som kan tillegges vekt. Også hensyn som blir tilgodesett i andre lover kan trekkes inn, så sant det bidrar til at lovens formål blir ivaretatt.

Uttrykket «samfunnet» omfatter mer enn rene statlige eller kommunale hensyn. Meningen er at det skal gis rom for utvikling og endring av faktisk art på tekniske, økonomiske, samfunnsmessige og andre områder, bl.a. med hensyn til behov og ressurser. Dette åpner for skiftende oppfatninger og nye vurderinger.

Begrepet «mest gagnlige» for samfunnet innebærer ikke at en er tvunget til å velge den beste løsningen, men at en må velge mellom de faktiske mulighetene en har. Samfunnshensynene er det sentrale i vurderingen.

Konsesjonslovens formålsbestemmelse gir nasjonale føringer for jordvernet, noe kommunen må ta hensyn til i sin behandling av konsesjonssaker. Konsesjonsloven har f.eks. virkemidler (vilkår) som gjør det mulig å verne areal i forbindelse med omsetning av fast eiendom.

Sentrale forskrifter og rundskriv, ikke utfyllende liste:

- Rundskriv nr. M-1/2021 - Konsesjon, priskontroll og boplikt
- Rundskriv nr. M-3/2002 - Priser på landbrukseiendommer ved konsesjon
- Landbruks- og Matdepartementet Forskrift om gebyr for behandling av konsesjons- og delingssaker.

Kommunens myndighet

Kommunen er konsesjonsmyndighet. Konsesjonsloven av 28. november 2003, sammen med nevnte rundskriv og forskrifter, danner grunnlaget for kommunens behandling av konsesjonssaker. I tillegg kan også kommuneplanens bestemmelser, prioriteringer, visjoner og målsettinger legges til grunn. Den enkelte kommune kan utøve sin egen landbrukspolitikken innen rammene av loven, forskrifter, rundskriv og sentrale retningslinjer.

En hovedbegrunnelse for å ha egne vedtatte kommunale retningslinjer er å få en prinsipiell politisk drøfting av den lokale tilpasningen til lovverket, samt få til en mest mulig lik og forutsigbar behandling av sammenlignbare saker. Dette vil sikre kontinuitet og rettssikkerhet. Hver enkelt søknad skal gis en konkret og individuell behandling innenfor det nasjonale regelverket. De kommunale retningslinjene gir føringer for den lokale skjønnsutøvelsen.

Kommunen har myndighet til å avgjøre alle saker etter konsesjonsloven der avgjørelses- myndigheten ikke er lagt til andre organer. Statsforvalteren i Innlandet er klageinstans.

§ 7 gir hjemmel for å innføre lokal forskrift for å fange opp flere av unntakene i §§ 4 og 5. Denne muligheten har mange kystkommuner benyttet seg av lenge for å hindre at bolighus blir brukt til sommerhus. Åmot kommune har ingen slik forskrift.

Det er en rekke overdragelser som ikke trenger konsesjon. Enten på grunn av eiendommens karakter (§ 4) eller erververens stilling (§ 5). Disse to paragrafene, samt § 6 (bopliktens innhold) er klare rettsregler som ikke gir rom for tolkning eller skjønn. For slike konsesjonsfrie overdragelser nyttes skjemaet, *Egenerklæring om konsesjonsfrihet*.

Egenerklæring om konsesjonsfrihet brukes i hovedsak i følgende tilfeller:

1. Ved erverv av eiendommer som ligger i områder som er avsatt til bygg og anlegg i Kommuneplanens arealdel. For ubebygde bolig- og hyttetomter er konsesjonsfriheten betinget av at tomten blir bebygd innen 5 år.
2. Ved erverv av ubebygde enkelttomter for boliger, hytter og **naust** på inntil 2 dekar som ligger i arealdelens landbruks-, natur- og frilufts formål samt reindrift (LNFR).
3. Bebygde eiendommer som er under 100 dekar totalt og **har under 35 dekar** fulldyrka eller overflatedyrka jord.
4. Eiendommer som erverves av nær familie eller odelsberettigete. Om eiendommen har **mer enn 35 dekar fulldyrka eller overflatedyrka jord** eller mer enn 500 dekar skog og har, har hatt eller er gitt tillatelse til oppføring av en helårsbolig, er dette betinget av at den nye eieren forplikter seg til å bosette seg på eiendommen innen et år og bebo den i fem år sammenhengende.
Dette kalles lovbestemt boplikt.

Hvordan kommunen behandler sentrale spørsmål etter konsesjonsloven

Ved konsesjonsvurderingen skal det tas utgangspunkt i søkers formål med ervervet. Dette formålet skal vurderes i forhold til relevante samfunnsinteresser som gjør seg gjeldende i saken, jf. konsesjonslovens formål. Gjelder ervervet en landbrukseiendom, skal det legges særlig vekt på forholdene som er nevnt i **§ 9 og § 9a**. Det kan settes vilkår for ervervet med hjemmel i **§ 11**.

Søknaden kan innvilges, avslås eller innvilges på slike vilkår som er påkrevd for å fremme lovens formål. Ingen har krav på å få konsesjon, men konsesjon skal gis med mindre det er saklig grunn til å avslå.

§ 9. (særlige forhold for landbrukseiendommer)

Ved avgjørelsen av søknad om konsesjon for erverv av eiendom som skal nyttes til landbruksformål skal det legges særlig vekt på:

1. om erververs formål vil ivareta hensynet til bosettingen i området,
2. om ervervet innebærer en driftsmessig god løsning,

3. om erververen anses skikket til å drive eiendommen,

4. om ervervet ivaretar hensynet til helhetlig ressursforvaltning og kulturlandskapet.

Konsesjon skal i alminnelighet ikke gis dersom det ved ervervet oppstår sameie i eiendommen, eller antallet sameiere økes. Åmot kommune prioriterer å gi konsesjon til personlige eiere på landbrukseiendommer i kommunen. I de tilfeller hvor AS søker konsesjon til landbrukseiendommer er det statsforvalteren i Innlandet som fatter vedtak.

Det skal legges vekt på hensynet til dem som har yrket sitt i landbruket. Første ledd nr. 3 og § 9 a gjelder ikke sak der nær slekt eller odelsberettiget søker konsesjon fordi de ikke skal oppfylle boplikten etter § 5 annet ledd. I slik sak skal det i tillegg til første ledd nr. 1, 2 og 4 blant annet legges vekt på eiendommens størrelse, avkastningsevne og husforhold. Søkerens tilknytning til eiendommen og søkerens livssituasjon kan tillegges vekt som et korrigerende moment.

Hensynet til bosetting

Det er et sterkt ønske om at landbrukseiendommer blir bebodd av eier. Dette for å sikre bosetting i hele kommunen, samt at eiendommen ofte forvaltes bedre ved at eier bor på eiendommen. Det har i en lang årrekke vært nedgang i folketallet i Åmot. En rekke landbrukseiendommer står ubebodde eller nyttes til fritidsformål. Boplikten er et av flere virkemidler kommunen har for å opprettholde bosettingen på bygdene. Det skal derfor normalt settes som vilkår etter § 11 at erverver skal tilflytte eiendommen innen et år og bebo den i 5 år.

Ved kjøp av landbrukseiendom på det frie markedet, hvor det er bygg som har vært benyttet som helårsbolig, må det beregnes at kjøper får vilkår om boplikt på 5 år. Dette gjelder også der boligen har behov for betydelig rehabilitering, da det er en forventning om at kjøpere av landbrukseiendom har som formål å bosette seg på eiendommen.

Ved erverv av hele driftsenheter som tilleggsjord til et annet bruk i kommunen, skal boplikten gjelde for hovedbølet, i tilfeller der kjøper ikke ønske å bosette seg på den ervervede eiendommen.

Veiledning for praktisering av bosettingshensynet i konsesjonsloven § 9 og boplikten i § 11:

- Med bakgrunn i ønsket om å opprettholde bosettingen, hindre at et økende antall landbrukseiendommer blir fritidseiendommer, samt å holde mest mulig av ressursene på lokale eierhender, skal boplikten håndheves strengt. Boplikten kan håndheves mer liberalt der landbruksenheter kjøper areal som tilleggsjord.

- For mindre attraktive eiendommer som ligger avsides til i områder uten annen fast bosetting, kan boplikten håndheves mer liberalt. Det kan gis konsesjon på vilkår om upersonlig boplikt dersom det blir godtgjort at bosetting, helhetlig ressursforvaltning og kulturlandskap blir ivaretatt på en like god måte som om eieren bor der selv. Det må i slike tilfeller legges fram en leieavtale for våningshuset innen den lovfesta 1-årsfristen for tilflytting.
- Ved konsesjon på tilleggsareal over 35 dekar fulldyrka og overflatedyrka jord og/eller over 100 dekar totalt, settes det normalt vilkår om fortsatt bosetting på egen eiendom i fem år sammenhengende.
- Når konsesjonssøkerne ønsker å tilflytte eiendommen, men ikke klarer det innen ett år, kan det ved unntakstilfeller gis konsesjon på vilkår om senere tilflytting dersom det er svært gode argumenter for dette.

Driftsmessig god løsning

Det er et nasjonalt mål å skape et robust landbruk med stabile arbeidsplasser og god lønnsomhet. Dette innebærer bl.a. at en må tilstrebe en bruksstruktur som gir grunnlag for å redusere kostnadene og tilpasse driften til endringer i jord- og skogbrukets rammebetingelser. Eiendomsstørrelsen og den fysiske utformingen av teigene er viktige faktorer for å få dette til.

Det skal i konsesjonsbehandlingen derfor legges vekt på om ervervet innebærer en «driftsmessig god løsning». En konkret vurdering, der det blant annet er av betydning hvilken driftsform som er påregnelig for området, er derfor nødvendig.

Både jordloven og konsesjonsloven legger vekt på å skape ressurssterke bruk, men ikke for enhver pris. I jordlovens formålsparagraf brukes formuleringen «*tjenlig, variert bruksstruktur*». I visse tilfeller kan det derfor være rett lovanvendelse å avslå konsesjon på erverv av tilleggsareal i form av hele landbrukseiendommer, dersom den omsøkte eiendommen etter en samlet vurdering bør bestå som eget bruk.

Veiledning for å oppnå rasjonelle driftsenheter etter konsesjonsloven §§ 9 og 11 og variert bruksstruktur etter jordloven § 1:

- Ved vurdering av bruksstruktur skal det å skape robuste bruk med stabile arbeidsplasser og god lønnsomhet prioriteres.
- Ved søknad om erverv av en hel landbruksenhet som tilleggsareal til et eksisterende bruk, kan kommunen avslå søknaden dersom kommunen mener at det omsøkte gårdsbruket fortsatt bør bestå som en egen landbruksenhet.
- Ved søknader om bruksrasjonalisering av eiendommer med tjenlig bebyggelse og arealer over konsesjongrensa, skal det vurderes om eiendommen fortsatt bør opprettholdes som selvstendig bruk.

- I de tilfeller der landbrukseiendommer blir vedtatt rasjonaliseres bort, er det spesielt viktig å vurdere om konsesjonslovens virkemidler (vilkår) skal nyttes for å oppnå driftsmessig gode løsninger. **Konsesjonslovens virkemidler i denne sammenheng er blant annet vilkår om avståelse/frasalg av deler av arealet, og /eller vilkår om jordskifte.**

Skikkethet (§ 9 første ledd nr. 3)

Det skal legges vekt på om erververen **«anses skikket»** til å drive eiendommen. Ettersom spørsmålet skal vurderes i starten av en eierperiode, skal dette behandles med varsomhet. Vilkåret om at eieren må være skikket til å drive eiendommen gjelder enten den skal brukes som sjølstendig bruk eller som tilleggsjord til en eiendom vedkommende eier fra før.

Det kreves i dag ingen formell landbruksfaglig utdanning for å kunne få konsesjon på erverv av landbrukseiendom, men søknaden styrkes dersom ved at søker har erfaring eller kunnskap om landbruksdrift.

Hensynet til helhetlig ressursforvaltning og kulturlandskap (§ 9 første ledd nr. 4)

Med **«helhetlig ressursforvaltning»** menes at en må se på hvilke virkninger et eierskifte har for alle ressursene på eiendommen, enten det gjelder jord- og skogbruksarealer, bygninger eller øvrige deler av eiendommen. I begrepet ligger det også at en i størst mulig grad skal ivareta framtidige generasjoners behov. Dette begrepet innebærer at eiendommens ressurser skal disponeres på en slik måte at produksjonsevne og utnyttelsesevne ivaretas, og dermed legger grunnlaget for videre / framtidig drift og bosetting.

Departementet antar at en eier som sjøl bor på eiendommen sin har større foranledning til å ivareta eiendommens ressurser i et slikt langsiktig perspektiv enn den som ikke bor der. Sjøl om verken hensynet til bosettingen eller kulturlandskapet gjør seg gjeldene i en sak, eventuelt bare i liten grad, kan hensynet til en helhetlig ressursforvaltning tilsi at konsesjon avslås, eller at det stilles vilkår.

Med kulturlandskapet menes landskapsbildet, mangfoldet i naturen og kulturhistoriske verdier. Hensynet til kulturlandskapet er dessuten knyttet til produksjon av miljøgoder som turveier og natur- og kulturopplevelser for allmennheten. Det samme gjelder mulighet for jakt, fiske, rekreasjon og turisme. Kulturlandskapet er et samfunnsgode som landbruket har et særlig ansvar for å ivareta, sjøl om det må hensynstas at kulturlandskapet endres over tid i takt med utviklingen i landbruket. Dersom konsesjonssøker skal bruke eiendommen på en

måte som bidrar til å redusere kulturlandskapsverdiene, kan dette gi grunnlag for å avslå konsesjon eller sette konsesjonsvilkår.

Veiledning for praktisering av forvalteransvaret i konsesjonsloven § 9:

- Kommunen legger til grunn at fast bosetting av eieren selv normalt gir de beste forutsetninger for å ta alle eiendommens ressurser i bruk.
- I behandlingen av konsesjonssaker skal det alltid vurderes om hensynet til en helhetlig ressursforvaltning og hensynet til kulturlandskapsverdiene blir ivaretatt.

Sameier og ansvarlige selskaper (§ 9 andre ledd)

Det følger av konsesjonsloven **§ 9 annet ledd** at konsesjon **«i alminnelighet ikke skal gis dersom det ved ervervet oppstår sameie i eiendommen, eller antallet sameiere økes»**.

Unntaket er ektefeller. Hvis samboere erverver eiendom sammen oppstår det i realiteten et sameie, men i de fleste tilfelle likestilles de med ektepar.

Konsesjonsloven § 9 er derfor ikke til hinder for at det kan gis konsesjon til samboere.

Eiere av ansvarlige selskap anses som ordinære sameiere sjøl om det er selskapet som søker konsesjon. Dette innebærer at konsesjonsvurderingen gjelder hver enkelt eier i det ansvarlige selskapet.

Landbruksforvaltningen har erfaring med at opprettelse eller utvidelse av antallet sameiere i en landbrukseiendom kan være uheldig for driften av eiendommen. Antall sameiere, driftsform, behovet for investeringer og vedlikehold mm. kan tillegges vekt i behandlingen av slike saker. I tilfeller der det dreier seg om en mindre utvidelse av et sameie som har fungert godt over lengre tid, kan dette også trekkes inn i vurderingen. Ulempes vurdering må baseres på den enkelte sak.

Selskaper med begrenset ansvar (§ 9 tredje ledd)

Det slås fast i konsesjonsloven § 9 tredje ledd at **«det kan gis konsesjon til selskaper med begrenset ansvar»**. Bestemmelsen gjelder bl.a. aksjeselskaper. Det er et nasjonalt mål at landbrukseiendommer i størst mulig grad eies av fysiske personer som sjøl bebor og driver eiendommene, da dette har vist seg å være en stabil og rasjonell driftsform. Aksjeselskaper bryter med sentrale tradisjoner rundt den selveiende bondestand. Det er statsforvalteren i Innlandet som fatter vedtak i saker hvor søker er et selskap med begrenset ansvar.

Søkerens tilknytning og livssituasjon (§ 9 fjerde ledd, tredje punktum)

I lovens § 9 fjerde ledd tredje punktum står det at søkers tilknytning til eiendommen og søkerens livssituasjon kan tilleggs vekt som korrigerende momenter. Dette innebærer at det ikke er hensynet til eier som skal være avgjørende for avveiningen av en søknad. Bare i de tilfeller hvor den samlede vurderingen av de øvrige momentene etterlater tvil om hvordan samfunnsinteressene best kan ivaretas, kan livssituasjonen eller tilknytningen etter omstendigheten bli avgjørende for utfallet av en søknad.

Priskontroll ved erverv av landbrukseiendom (§ 9 a)

Reglene om priskontroll ved konsesjonsvurdering av erverv av landbruksdommer går fram av konsesjonsloven § 9 a. Loven sier at hensynet til en samfunnsmessig forsvarlig prisutvikling bare er aktuelt for saker hvor ervervet skjer til landbruksformål, og at dette er et moment det skal legges særlig vekt på. Hensynet supplerer de momentene som er nevnt i § 9, og kan begrunne avslag på konsesjonssøknaden. Det skal imidlertid foretas en helhetsvurdering av alle momentene samlet. Selv om kommunen mener at prisen er for høy, kan kommunen følgelig etter en samlet vurdering likevel gi konsesjon.

Kjøpesummen på konsesjonspliktige landbrukseiendommer skal vurderes for å sikre en samfunnsmessig forsvarlig prisutvikling til beste for yrkesutøverne i landbruket. Det er særlig viktig for at yngre kjøpere skal ha mulighet til å skaffe seg en landbrukseiendom, og nedbetale den ved god drift. Skal landbrukspolitiske mål nås, er det bl.a. viktig og nødvendig at prisnivået på landbrukseiendommer ikke er høyere enn det som reflekterer verdien av eiendommens driftsgrunnlag og den verdi eiendommen har som bosted. Samtidig er det viktig at det ikke stilles krav om urimelig høy egenkapital.

Priskontrollen tar utgangspunkt i avkastningsverdien av jord og skog og kostnadsverdien av bygninger. Hvordan prisberegningen skal foregå beskrives svært nøyaktig i rundskrivene. Beregningen skal i tillegg være gjenstand for en egen vurdering. Det skal bl.a. skjeles til egenkapitalbehov, og resultatet må sammenholdes med erfaringstall som ellers finnes.

Spørsmålet om vurdering av prisen er en del av konsesjonsvurderingen. Kommunene har plikt til å vise hvordan prisvurderingen er foretatt i forhold til eiendommens enkelte deler.

Vilkår § 11

I henhold til § 11 kan konsesjon «gis på slike vilkår som i hvert enkelt tilfelle finnes påkrevd av hensyn til de formål loven skal fremme». I behandling av

konsesjonssøknader må det foretas en helhetsvurdering hvor det tas stilling til om det skal settes vilkår, og i tilfelle hvilke vilkår som skal settes. Det kan ikke settes vilkår som går lenger enn det som er nødvendig for å ivareta de samfunnsinteresser som konsesjonsloven er ment å ivareta.

Eksempler på vilkår som loven hjemler:

- Vilkår om boplikt
- Vilkår om avståelse av del(er) av eiendom
- Åmot kommunes Retningslinjer for behandling av saker etter konsesjonsloven
- Vilkår om drift sammen med landbrukseiendom søkeren eier fra før (standard ved kjøp av tilleggsjord)
- Vilkår om å kreve jordskifte
- Vilkår om makeskifte
- Vilkår om sammenføring av grunneiendommer.

Veiledning for praktisering av konsesjonsloven § 11:

- Kommunen skal aktivt benytte vilkår som virkemiddel i konsesjonssaker for å oppnå vedtatte kommunale mål for landbruket, ivareta bosettingshensynet, bidra til rasjonelle driftsenheter og driftsmessige gode løsninger for landbruket, samt ivareta hensynet til en helhetlig ressursforvaltning og ivaretagelse av kulturlandskapet.
- Ved erverv av landbrukseiendommer skal det normalt settes vilkår om boplikt på eiendommen i 5 år.

Ved erverv av landbrukseiendommer hvor det etter en samlet vurdering av sakens ulike momenter kan oppnås bedre driftsmessige-, arronderingsmessige og/eller samfunnsmessige løsninger enn omsøkt, bør kommunen avslå eller sette vilkår. Slikt vilkår kan være avståelse av deler av omsøkte eiendom, vilkår om jordskifte eller vilkår om makeskifte.

Generelle bestemmelser

Kontroll og oppfølging av konsesjonssaker

Åmot kommune, hovedutvalget for landbruk og utmark, skal årlig bli orientert om status for vedtak gjort etter konsesjonsloven foregående år, med spesiell vekt på om vilkårene i vedtakene er innfridd eller ikke, dette gjøres via kostra-rapportering eller lignende rapporter.

Ved klagesaksbehandling gjort av Statsforvalteren i saker som er vedtatt av hovedutvalget for landbruk og utmark, skal dette opplyses eller behandles av hovedutvalget eller legges ved som referatsak.

Skogfond

Med henvisning til forskrift om skogfond o.a. § 16 skal kommunen ved deling av skogeiendommer foreta fordeling av skogfond mellom de eiendommene som oppstår ved deling dersom partene ikke har gjort avtale på dette som er godkjent av kommunen.

I de tilfeller hvor det foreligger forslag til fordeling av skogfond fra selger/kjøper, og hvor kommunen samtykker til forslag om fordeling, skal dette fremgå som eget punkt i delings/ konsesjonsvedtaket.

I de tilfeller kommunen ikke godkjenner foreliggende forslag til fordeling av skogfond, eller det ikke foreligger forslag til fordeling av skogfond, skal det i vedtaket opplyses om dette, samt orienteres om følgende:

«Etter at vedtak om fradeling og/ eller vedtak om konsesjon foreligger, vil kommunen fatte vedtak om fordeling av skogfond etter at partene innen fastsatt frist har hatt anledning til å uttale seg».

Revidering

Veilederen skal være en del av folkevalgtopplæringen for medlemmene av hovedutvalget for landbruk og utmark, og bør revideres i løpet av hovedutvalgets første år. I tillegg kan hovedutvalget foreslå endringer når nye problemstillinger bør belyses.